

Sygn. akt IX W 527/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący - SSR Joanna Sienicka

Protokolant –Wojciech Sowul

Bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 9 III, 18 IV 2017r.,

sprawy **B. K. (1)**

c. Z. i R. z domu S. , ur. (...) w M.

obwinionej o to, że: w dniu 28.06.2016 r. o godz. 7:50 na drodze gruntowej przy skrzyżowaniu ul. (...) w miejscowości N. gm. G. kierując pojazdem m-ki T. (...) o nr (...) nie zachowała ostrożności podczas wykonywania manewru wymijania w wyniku czego doprowadziła do zderzenia się z jadącym z przeciwka pojazdem m-ki N. (...) czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 prawo o ruchu drogowym

ORZEKA

I obwinioną **B. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, z tym dodatkowym ustaleniem , iż obwiniona nie dostosowała taktyki i techniki jazdy do istniejących warunków drogowych i wykonała manewr skrętu w lewo poruszając się po torze ruchu przebiegającym przy lewej krawędzi drogi i z mocy art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 prawo o ruchu drogowym skazuje ją , wymierzając na podstawie art. 86§1kw **karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) zł ;**

II na podstawie art. 118 § 1 i 3kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie **100 (sto) złotych** i opłatą w kwocie **30 (trzydzieści) złotych** oraz wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego w kwocie **671,37(sześćset siedemdziesiąt jeden 37/100) zł .**

Sygn akt IX W 527/17

UZASADNIENIE

(...) K. mieszka w G.. Jest mężatką, na utrzymaniu ma jedno dziecko w wieku 2 lat. Pracuje jako (...) i osiąga dochody w wysokości około (...) złotych miesięcznie.

W dniu 28 czerwca 2016 r. około godz. 07:50 obwiniona kierowała pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...). Jechała z córką w wieku 2 lat drogą gruntową z N. do G.. W miejscowości N., na skrzyżowaniu ulic (...) poruszając się po torze ruchu przebiegającym przy lewej krawędzi drogi wykonała manewr skrętu w lewo i wjechała z ul. (...) w ul. (...). Obwiniona jechała z prędkością około 20-25 km/h.

W tym czasie pokrzywdzony T. T. (1) kierował pojazdem marki N. (...) o nr rej (...). Wraz z nim podróżował A. B. (1) zajmujący miejsce pasażera. Pokrzywdzony poruszał się z prędkością około 33 km/h. Jechał z przeciwnego kierunku ruchu w stosunku do kierunku obwinionej. Pokrzywdzony widząc jadący środkiem drogi pojazd T. wykonał manewr obronny w postaci gwałtownego hamowania. Obwiniona także zaczęła hamować. Pokrzywdzony widząc, iż pojazd obwinionej nie zmienia toru ruchu odbił do prawej krawędzi jezdni i przodem pojazdu wjechał na pobocze drogi. Mimo manewrów obronnych podjętych przez T. T. doszło do zderzenia pojazdów. W chwili zderzenia przednie prawe koło pojazdu obwinionej oddalone było od prawej krawędzi jezdni o 0,7 m. Natomiast przednie prawe koło pojazdu N. i część przodu znajdowała się na poboczu drogi. Po zderzeniu obwiniona cofnęła pojazdem. Pojazd N. nie został przestawiony. Kierujący po krótkiej rozmowie powiadomili o zdarzeniu Policję. Przybyli na miejsce funkcjonariusze J. R. i D. W. wykonali szkic miejsca zdarzenia, oględziny pojazdów .

Ul. (...) i ul. (...) w miejscu zdarzenia posiadają gruntową nawierzchnię. Wjazd z ul. (...) w ul. (...) w kierunku ul. (...) przebiega po widocznej krzywiznie w prawo dla kierunku jazdy pokrzywdzonego. Jest to obszar zabudowany. Widoczność dla obu kierujących ograniczona była ukształtowaniem drogi – łukiem drogi oraz skarpią po prawej stronie dla kierunku jazdy pokrzywdzonego , a także rosnącymi tam krzewami. Droga w miejscu zdarzenia posiada szerokość 3,4 m. Możliwość bezkolizyjnego minięcia się pojazdów, przy uwzględnieniu ich szerokości istniała jedynie przy dostosowaniu przez kierujących techniki i taktyki jazdy do warunków drogowych, przede wszystkim ograniczenia prędkości oraz poruszania się przy prawych krawędziach drogi.

W wyniku zdarzenia w pojeździe T. (...) o nr rej. (...) uszkodzona została lewa strona pojazdu: zarysowany i pęknięty reflektor, zarysowany z lewej strony zderzak przedni, zarysowany i pognięty przedni lewy błotnik, zarwany z mocowań lewy boczny kierunkowskaz, zarysowane drzwi przednie lewe oraz zarysowany kołpak przedniego lewego koła i opona tego koła. W samochodzie marki N. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległa także lewa strona pojazdu: zarysowany zderzak przedni z lewej strony oraz zarysowany i pognieciony błotnik przedni lewy.

(dowody: notatka urzędowa k. 2, karta zdarzenia drogowego k. 3, protokół oględzin pojazdu T. k. 5, protokół oględzin pojazdu N. k. 6, szkic miejsca zdarzenia k. 7, poświadczenie udziału w zdarzeniu k. 8, pełnomocnictwo k. 9,(...) zwierający zdjęcia k. 15, zdjęcia k. 52-58, k. 62, wydruk z (...) samochodu N. k. 59, wydruk mapy k. 60-61, informacja z Urzędu Gminy w G. k. 91-94, częściowo wyjaśnienia obwinionej k. 63-63v., zeznania D. W. k. 63v.-64, zeznania J. R. k. 64, zeznania T. T. (1) k. 30, k. 64, zeznania A. B. (2) k. 32v., k. 64v-65, opinia techniczna biegłego E. R. k. 69-86, zeznania E. R. k. 99-100)

B. K. została obwiniona o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Wyjaśniła, że widząc nadjeżdżający z przeciwka samochód zdążyła zatrzymać swój pojazd przed zdarzeniem. Przyznała, że jechała środkiem drogi. Wyjaśniła, że zna dobrze tą trasę bo często z niej korzysta i nie ma tam możliwości wyminięcia się pojazdów. Obwiniona wskazała, że nie miała możliwości zjechania na pobocze ponieważ po prawej stronie przy krawędzi drogi jest skarpa. B. K. wyjaśniała, że zauważyła pojazd N. gdy już wyjechała z zakrętu. Pojazd ten znajdował się w odległości kilkudziesięciu metrów od niej . Podkreśliła, że widząc ten samochód zaczęła hamować i trochę zjechała w kierunku prawego pobocza, ale nie wjechała na nie, bo nie zdążyła. Zaznaczyła, że zatrzymała swój pojazd przed samym zderzeniem będąc jeszcze na drodze. W jej ocenie racjonalne było zatrzymanie przez nią pojazdu w tym miejscu . Obwiniona wskazała, że kierujący pojazdem N. zbyt późno zareagował na sytuację na drodze i podjął manewry obronne. Obwiniona wyjaśniła, że gdyby kierujący N. zatrzymał się , to nie doszłoby do zderzenia pojazdów.

Sąd podzielił wyjaśnienia obwinionej jedynie w części w której przyznała, iż poruszał się środkiem drogi, nie zaś przy jej prawej krawędzi . W tym zakresie znajdują one potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu. W ocenie Sądu nie sposób natomiast podzielić jej wyjaśnień w pozostałej części, albowiem pozostają w sprzeczności ze zgromadzonymi dowodami - zdjęciami z miejsca zdarzenia, zeznaniami świadków, opinią biegłego. Na zdjęciach wykonanych bezpośrednio po zdarzeniu oraz na szkicu miejsca zdarzenia wyraźnie zauważyć można, iż

przednie prawe koło pojazdu obwinionej w chwili zderzenia pojazdów, było oddalone od prawej krawędzi drogi aż o 0,7 metra. Świadczy to o tym, iż nie poruszała się przy prawej krawędzi drogi, a jak sama wskazała jechała środkiem drogi, co przy znacznie ograniczonej szerokości drogi było bezpośrednią przyczyną zdarzenia. Z powyższych dowodów wynika także, iż pojazd N. znajdował się w chwili zderzenia częściowo na poboczu, w celu uniknięcia zderzenia wjechał bowiem na nie, i nie miał już możliwości zjazdu bardziej w prawą stronę. Obwiniona natomiast miała taką możliwość, co wynika z załączonych zdjęć. Nie sposób również podzielić twierdzeń obwinionej, iż kierujący N. za późno zareagował na zagrożenie, ponieważ widząc nadjeżdżający z przeciwka pojazd, który jechał po jego torze ruchu, nie tylko znacznie ograniczył prędkość, ale także maksymalnie zjechał na prawe pobocze. Jego reakcja niewątpliwie znacząco wpłynęła na ograniczenie uszkodzeń obu pojazdów. W przeciwnym wypadku pojazdy zderzyłyby się czołowo.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych podróżujących pojazdem N. (...) T. i A. B. ponieważ są spójne i logiczne oraz znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w opinii biegłego. T. T. podkreślił, że jechał blisko prawej krawędzi drogi, widoczność utrudniały mu rosnące krzewy. Jechał z prędkością około 30 km/h, co potwierdza biegły oraz także wydruk z (...). Zbliżając się do zakrętu pokrzywdzony zauważył jadący z przeciwka pojazd, który jechał po jego stronie drogi. Aby uniknąć zderzenia zaczął gwałtownie hamować i zjechać na prawe pobocze. Samochód którym kierował, zatrzymał się już na poboczu, dalej nie mógł wjechać z uwagi na skarpe. Zaznaczył, że obwiniona nie zjechała do prawej krawędzi drogi i nieprawidłowo wykonała manewr skrętu. Podkreślił, że gdyby jechała przy prawej krawędzi zapewne pojazdy minęłyby się bezkolizyjnie. Po zdarzeniu do przyjazdu Policji nie przestawiał swojego pojazdu.

Niedostosowanie przez obwinioną techniki i taktyki jazdy do istniejących warunków na drodze potwierdził swoimi zeznaniami również A. B., będący pasażerem N.. Zeznał, że obwiniona jechała po ich pasie ruchu, nie jechała przy swojej prawej krawędzi drogi. W jego ocenie wyglądało jakby „ścinała zakręt”. Wskazał, że kierujący N. jechał wolno i gdy zauważył, że obwiniona nie zjeżdża na prawo i nadal jedzie wprost na nich zaczął gwałtownie hamować i maksymalnie zjechał na prawe pobocze. Przednie koła N. znalazły się już poza drogą. Po zderzeniu ich samochód nie był przestawiany, jedynie obwiniona cofnęła swój samochód aby zobaczyć uszkodzenia.

Okoliczności wskazane przez T. T. oraz A. B. potwierdzają także zeznania funkcjonariuszy Policji -D. W. i J. R., którzy obsługiwali przedmiotowe zdarzenie. Obaj podkreślili, że samochód N. zatrzymał się już na poboczu i nie miał możliwości aby bardziej zjechać w prawo, natomiast obwiniona miała możliwość zjechania do prawej krawędzi jezdni podczas wymijania. W ich ocenie gdyby obwiniona zjechała bardziej w prawo pojazdy powinny się wyminąć. Przyznali, że w miejscu zdarzenia jest ograniczona widoczność. Na miejscu zdarzenia były ślady, iż kierujący pojazdem N. zjechał w prawo na pobocze. Śladów takich nie było przy samochodzie obwinionej.

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne ponieważ są rzeczowe, logiczne i korespondują z dokumentacją sporządzoną na miejscu zdarzenia.

Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego- E. R. (2). Biegły po analizie zgromadzonego materiału dowodowego w tym uszkodzeń pojazdów ustalił, iż bezpośrednią przyczyną zdarzenia było niedostosowanie przez obwinioną techniki i taktyki jazdy do warunków drogowych, ponieważ poruszała się ona przy lewej stronie drogi o ograniczonej szerokości. Obwiniona jadąc po lewej stronie pozbawiła się tym samym możliwości wcześniejszego postrzegania pojazdu nadjeżdżającego z przeciwka i możliwości wykonania skutecznego manewru obronnego. Biegły ustalił, że oba pojazdy w chwili zdarzenia poruszały się, a ich prędkości były ograniczone, kierowcy wykonywali bowiem manewry hamowania, byli w ostatniej fazie hamowania. Szerokość drogi w miejscu zdarzenia pozwala na bezkolizyjne wyminięcie się pojazdów jedynie w sytuacji, gdy oboje kierujący dostosują technikę i taktykę jazdy do warunków drogowych, w szczególności ograniczą prędkość i będą poruszali się przy prawych krawędziach drogi. Jak podkreślił biegły obwiniona miała możliwość zjechania do prawej krawędzi drogi. Wystarczyło, aby nieznacznie zmieniła tor ruchu w kierunku prawego pobocza, nie doszłoby wówczas do zderzenia. Jak wskazał biegły pojazdy zająłoby się na odległość jedynie około 12 cm. Kierujący N. wykonał prawidłowe manewry obronne, zahamował i zjechał na prawe pobocze w sposób w jaki umożliwiało mu to ukształtowanie terenu. Prędkość

obu pojazdów była wystarczająca i bezpieczna, aby pojazdy mogły się prawidłowo wyminąć. Biegły zaznaczył, że zgromadzony materiał nie pozwala na stwierdzenie, iż T. T. przyczynił się do zdarzenia.

Sąd podzielił treść opinii biegłego, jest ona jasna i rzetelna. Biegły odpowiedział na pytania postawione przez Sąd, a swoje stanowisko wyczerpująco uzasadnił.

Z uwagi na okoliczności ujawnione w toku postępowania, w szczególności wynikające z treści opinii biegłego Sąd sprecyzował opis czynu przypisanego obwinionej ustalając, iż obwiniona nie dostosowała taktyki i techniki jazdy do istniejących warunków drogowych i wykonała manewr skrętu w lewo poruszając się po torze ruchu przebiegającym przy lewej krawędzi drogi. Swoim zachowaniem obwiniona B. K. (1) wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Do przypisania odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw wymagane jest ustalenie, że kierujący pojazdem spowodował zagrożenie w ruchu drogowym, poprzez niezachowanie należytej ostrożności.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem wykonujący manewr wymijania zobowiązany jest zachować bezpieczny odstęp od pojazdu wymijanego. Kierujący jeśli jest to konieczne powinien także zjechać w prawo i zmniejszyć prędkość, a nawet zatrzymać swój pojazd. Pokrzywdzony T. T. wykonał wymienione obowiązki związane z wykonaniem manewru wymijania. Widząc jadący z przeciwnego kierunku, po jego stronie drogi pojazd, zaczął gwałtownie hamować, a także zjechał w prawo na tyle na ile pozwalało mu ukształtowanie terenu. Przednie koła pojazdu znalazły się już na poboczu. Ponad wszelką możliwość ustalono, iż obwiniona nie zjechała w prawo na pobocze. Po zderzeniu jej pojazd znajdował się w odległości 0,7 m od prawej krawędzi drogi. Obwiniona miała możliwość dalszego zjazdu do prawej strony drogi. Odległość taką dysponowała byłaby wystarczająca, jak wskazał biegły, aby uniknąć zderzenia pojazdów. Pokrzywdzony nie miał już możliwości większego odbicia w prawo, gdyż na poboczu znajdowała się skarpa. Obwiniona w wyjaśnieniach na rozprawie potwierdziła, że jechała środkiem drogi. Samo podjęcie przez nią hamowania nie było wystarczającą reakcją na istniejącą sytuację zagrożenia. Obwiniona nie poruszała się przy prawej krawędzi drogi i nie zjechała w prawo, co uczynił pokrzywdzony czym niewątpliwie umniejszył skalę uszkodzeń obu pojazdów, gdyż zderzyły się narożnikami, nie zaś czołowo.

Zagrożenie bezpieczeństwa jakie stworzyła obwiniona było realne z uwagi na przewożonych w obu pojazdach pasażerów, sama przewoziła swoje małe dziecko.

Wymierzona obwinionej kara 300 złotych grzywny jest odpowiednia do stopnia zawinienia obwinionej i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Z uwagi na fakt skazania Sąd na podstawie art. 118 § 1 i § 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 30 złotych, a także kosztami sporządzenia opinii przez biegłego.